

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2015 • PRVO TROMESEČJE • SEVERNO-AMERIČKA DIVIZIJA





www.subotnaskola.org

Sadržaj

Gospodin Roland Mudi je snažno uticao na živote generacija starosedelaca Aljaske kroz misionsku školu i kamp koji je osnovao.

ALJASKA

- 4 Zvezda vodilja | *Januar 3*
- 6 O evanđeoskom radu u kampu | *Januar 10* 
- 8 Menjanje ljudskih života | *Januar 17* 
- 10 "Gospođa kamp i Gospodin kamp" *Januar 24*
- 12 Nešto značajnijer | *Januar 31*



ZAPADNA VIRDŽINIJA

- 14 Više otvorenih vrata | *Februar 7*
- 16 Oni zaslužuju priliku | *Februar 14*
- 18 Široko srce | *Februar 21*




 = Priče koje posebno zanimaju tinejdžere

20 Eksperiment dobrote | *Februar 28*

GUAM/MIKRONESIJA

- 22 Od očaja do nade, I deo | *Mart 7* 
- 24 Od očaja do nade, II deo | *Mart 14* 
- 26 Subotne cipele | *Mart 21*

IZVORI

-  28 Program trinaeste Subote 
- 31 Izvori
-  32 Mape

Vaša darovanja na delu



Južno-pacifička divizija (JPD) primila je dar 13. Subote u toku prvog kvartala 2013. godine. Jedan od projekata je bio nabavka plejera MP3 na solar-

ni pogon nazvanih "Božje kutije" koji su imali snimljenu Bibliju i druge verske knjige za ljude na Papua Novoj Gvineji, Solomonskim ostrvima i Vanuatuu.

Pismo zahvalnosti:

"Božje kutije" bile su veliki blagoslov za Crkvu, jer su pomogle da se dopre do ljudi širom JPD. Mnogi ljudi su se na ovaj način prvi put u svom životu susreli sa

porukom iz Jevanđelja. Plejeri MP3 bili su deljeni onima koji su siromašni, nepismeni i koji žive u izolovanim oblastima. Ovim projektom činimo veliki progres. Podelili smo 5.750 plejera MP3 i želimo da izrazimo svoju duboku zahvalnost Generalnoj konferenciji i Crkvi za njihovu podršku, da se večno Jevanđelje objavi svakom narodu, plemenu i jeziku, preko dara 13. Subote.

Džeraldin Pržibilko,
Adventist Media Network,
Wahroonga, NSW,
Australia



© 2014 General Conference of Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
800.648.5824 • www.AdventistMission.org

Dragi vođo subotne škole,

Dobro došli u novu godinu, novo tromesečje i novu diviziju kojoj ćemo usredrediti svoju pažnju i molitve.

SEVERNO-AMERIČKA DIVIZIJA (SAD)

Severno-američka divizija obuhvata Kanadu, SAD i njene teritorije Guam i Vejk Ajland, federativne države Mikronezije, Bermude i nekoliko manjih ostrva. Hrišćanska adventistička crkva nastala je u Severnoj Americi, gde je zvanično organizovana 1863. godine. Danas Hrišćanska adventistička crkva broji više od 18 miliona vernika koji deluju šireći Jevanđelje u 216 zemalja na svetu, na više od 900 različitih jezika.

Međutim, rast Crkve u Severnoj Americi, kao i u Evropi i Australiji je usporen. Danas Severno-američka Divizija (SAD) broji nešto više od milion vernika, što predstavlja 6% celokupnog verništva koje pripada svetskoj crkvi.

Ovog tromesečja pratićemo događaje iz uzbudljivih priča koje potiču iz naju-

daljenijih delova ove divizije – od toplih tropskih ostrva Guam / Mikronezija do ledene ali prekrasne države Aljaske i do planina i reka Apalačija videćete kako Božija moćna ruka preko Njegovog naroda deluje u ovoj diviziji. Kao dodatak na priče i informacije iz ovog tromesečnog časopisa, želeli bismo da vas takođe podsetimo da je mnoštvo odličnih mision-skih priča dostupno **potpuno besplatno** na našem novom **Misionomskom 360 DVD-u**. Vaša crkva bi trebalo da dobije jedan **besplatan** primerak svakog tromesečja. Možete, takođe, skinuti sa Interneta video-priče i celokupni časopis na veb-adresi www.adventistmission.org/resources.

Molimo vas da podsetite vernike da mogu svoje darove za 13 Subotu ovog tromesečja kao i druge adventističke mision-ske darove da prilože na našem sigurnom veb-sajtu www.adventistmission.org/give.

Hvala vam što podržavate misiju – adventističku žilu kucavicu!

Neka vas Gospod obilato blagoslovi!

Džina Valen, Urednik

Mogućnosti

Darovi 13. Subote ovog tromesečja pomoći će:

- Da se izgrade kupatila na kampu Polaris, blizu Dilingema na Aljasci;
- Da se održi 35 simultanih evanđeoskih sastanaka širom Adventističke crkvene oblasti Mauntinvju, Zapadna Virdžinija;
- Da se izgrade učionice za adventističke škole u misiji u Guamu / Mikroneziji.



Zvezda vodilja

ALJASKA | Januar 3

Roland

Život je bio težak na zapadu države Vašington u gradu Hamtulips u vreme tridesetih godina prošlog veka. Grad koji se nalazio na obali reke Hamtulips na poluostrvu Olimp, između Pacifika i planina Olimp pamtio, je i bolje dane, kada su ribari pokušavali da zarade za život. Jedna porodica – Mudijevi, živela je veoma teško u Hamtulipsu, tako da su odlučili da krenu za bratom gospođe Mudi na Aljasku, gde je po njegovim pričama, ribolov bio dobar posao, koji je donosio dobru zaradu. Šestočlana porodica spakovala se i krenula na put dug 4.000 kilometara od Hamtulipsa do kanadske granice, zatim kroz Britansku Kolumbiju i Jukon, pre nego što je uputili prema zapadu, prema pograničnom gradu Dilingem na Aljasci. Od Dilingema krenuli su uzvodno rekom Vud, da bi konačno stigli do udaljenih obala jezera Aleknagik.

Iako je Aleknagik Jupik eskimska reč koja znači "pogrešan put do doma" porodica Mudi našla je dobro mesto da se naseli pored jezera, na kome su napravili malu brvnaru. Gospodin Mudi je sa najstarijim sinom pošao svojim najvećim ribarskim čamcem

prema zalivu Bristol u kome su se kretala najveća jata crvenog lososa na svetu, dok je gospođa Mudi brinula o domaćinstvu i troje mlađe dece u domu.

Nažalost, nekoliko meseci pošto su se doselili u svoj novi dom, velika tragedija zadesila je porodicu Mudi. Čamac kojim su otac i sin plovili uzvodno rekom od Dilingema prevrnuo se, tako da su se oba muškarca udavila u ovim brzim i hladnim vodama, ostavivši gospogu Mudi da sama odgaja dva mlađa sina i kćer.

Porodica vere

Budući da su bili pobožna porodica, majka je nastavila da okuplja svoju decu na bogoslužnja, a Subotom bi se sastajali sa ujakom i njegovom porodicom. Tokom sedmice gospođa Mudi vodila je porodični ribarski posao uz pomoć svoja dva mlađa sina četrnaestogodišnjeg Lojda i trinaestogodišnjeg Rolanda.

"Brzo smo odrastali" seća se Roland. "Morali smo da pomažemo majci i mlađoj sestri."

Pošto su svojoj porodici pomagali da preživi, Lojd i Roland nisu imali mnogo vremena za školovanje, jer su radili kao ribari blizu svog doma. Vremenom su porasli i više nisu bili tinejdžeri, ali mladići nisu zapostavljali seosku državnu školu. Svakog jutra, Roland koji je tada imao 20 godina, palio vatru i ložio školsku peć drvima, trudeći se da zagreje prostorijske pre nego što učenici stignu.

Za vreme tih ranih jutarnjih časova, Roland ne samo što je ložio i grejao učionice, nego je imao i priliku da upozna predivnu školsku učiteljicu gospođicu Džeki. Do kraja školske godine, ovo dvoje mladih se venčalo i zasnovalo svoj dom pokraj jezera Aleknagik.

Kamp Polaris — Zvezda vodilja

Posle venčanja, Roland i Džeki počeli su da razmišljaju na koji način bi mogli da dopru do ljudi u ovoj zajednici na Aljasci. Zato su odlučili da osnuju i izgrade hrišćansku adventističku školu na svom imanju pokraj jezera. Nazvali su je "Misionska škola" i ponudili osmogodišnje obrazovanje. Učenici i roditelji bili su oduševljeni, a deca su dolazila iz udaljenih krajeva kao što je Nome, samo da bi pohađala adventističku misionisku školu.

Uskoro su bile izgrađene dve spavaonice za smeštaj učenika. Uz školu Mudijevi su osnovali i izgradili prvu Hrišćansku adventističku crkvu Aleknagiku.

Kako je škola rasla, Roland i Džeki želeli su da otvore što više mogućnosti za svoje učenike, tako da su osnovali kamp. "Nismo

imali gde da mladima i deci organizujemo njihove aktivnosti i ostale potrebe, a deca vole da izađu negde." Tako da su ovo novo mesto za okupljanje dece i mladih nazvali "Kamp Polaris".

Roland Mudi kupio je nekoliko starih zgrada u Krik Kaneriju koje su bile napuštene i dotrajale. Srušio ih je i njihov građevinski materijal preneo preko Bristolskog zaliva u Aleknagik, a zatim 20 kilometara uzvodno do jezera i kampa Polaris. Više od 60 godina kasnije, ove zgrade namenjene preradi ribe još stoje, sprenme da svakog leta ugoste decu sa zapada Aljaske.

Nastavljanje službe u kampu

Tokom mnogih godina, Roland i Džeki Mudi uživali su ugošćavajući i prevozeći decu baržom preko jezera do kampa. Svake godine za vreme poslednje Subote u okviru boravka u kampu, celokupna adventistička crkva Aleknagik, priprema dečiji program, gozbu i organizuju jednoiposatno krstarenje brodom po jezeru do kampa Polaris, u kome svi zajedno provode Subotu. Kada je Džeki umrla, Roland je ušao u brak sa Beverli, koja mu je pomagala da nastave započete tradicionalne aktivnosti u kampu Polaris.

Kamp je tokom godina imao značajno mesto u službi za mlade na zapadu Aljaske. Mnoga deca koja dolaze u kamp potiču iz porodica koje žive u domovima u kojima caruje siromaštvo, alkoholizam i nasilje koje je česta pojava. Oni često umeju da kažu da dolazak na kamp predstavlja najbolji deo njihove godine, jer je to mesto na kome se osećaju voljenim, prihvaćenim i zbrinutim.

Iako su Roland i Beverli nedavno otišli u penziju i preselili se u Vala Vala u državi Vašington, služba kampa Polaris je nastavljena. Vi možete postati deo ove posebne službe za decu sa Aljaske svojim doprinosom daru trinaeste Subote u ovom tromesečju. 🌍

Brze činjenice

- Pojam domaći stanovnik Aljaske odnosi se na originalne stanovnike Aljaske među koje spadaju Aleuti, Eskimi i indijanske grupe.
- Aljaska je zvanično postala 49. država SAD 3. januara 1959.
- Aljaska je najveća država SAD i skoro je dvaput veća od Teksasa. Prostire se 2.240 km² dužinom od severa do juga i 4.320 km širinom od istoka do zapada.
- Skoro jedna trećina Aljaske nalazi se u Arktičkom krugu.

O evanđeoskom radu u kampu

ALJASKA | Januar 10

Heder i Travis



Travis nije znao šta da radi sa jednim kamperom. Sa dvanaest godina, Logan¹ je bio najjače dete u kampu i želeo je da bude glavni u svemu. Logan je, jedne večeri, odlučio da ne pođe u krevet, ali su Travis i njegov pomoćnik skovali plan.

“Dobro”, rekli su buntovnom kamperu, “možeš ostati budan – dokle god budeš čitao Bibliju.” Logan se složio sa predlogom, ali nije imao Bibliju, u stvari nikad je nije ni čitao. Zato mu je Travisov pomoćnik pozajmio svoju Bibliju, i pod svetlošću mesečine i noćne lampe, ovaj mladi momak prvi put je sreo heroje iz Prve knjige Mojsijeve. Logan se, sledećeg jutra, poverio svojim vaspitačima: “Našao sam neke zanimljive priče u ovoj knjizi.” Bio je posebno pokrenut pričom o Josifu, postavljajući mnoštvo pitanja o tome kako je Josif mogao da postigne sve ono što je učinio.*

* Nije njegovo pravo ime.

“Iako se Logan i dalje grubo ponašao, svi su mogli da zapaze kako zupčanci počinju da se polako pokreću, dok je pitao i razmišljao o čemu je sve zapravo bilo reč”, seća se Travis. “Bilo je, zaista, divno videti promenu koja se odigrala tokom te sedmice.”

Potrebno je mnogo molitava

Većina dece koja dolaze u kamp Polaris ne poznaju Bibliju. Travis se seća vremena kada je samo jedan kamper znao priču o Davidu i Golijatu. “Mi svedočimo deci koja ne rastu u hrišćanskim domovima, koja ne čitaju Bibliju. Zaista je potrebno dosta molitava da se dopre do te dece... da znate kako da im pristupite.”

Travis, danas, student tehnike na Vala Vala univerzitetu, počeo je da radi u kampu Polaris 2011. Kao dodatak tome što je bio vaspitač, bio je i predavač na raznim časovima uključujući i časove skijanja i skijanje na vodi kao i avio-modelarsku sekciju.

“Zaista sam uživao, zato sam se svakog leta iznova vraćao na kamp”, kaže. “Naučio sam zaista mnogo o veri u Boga, jer tokom sedmice dođete u priliku da ne znate kako ćete i šta ćete dalje, ali nekako uvek pronađete rešenje. A onda, kada u miru izvršite analizu, shvatite da su i

najteže situacije bile veoma pozitivne. To zaista i jeste učenje o oslanjanju na Boga.”

“Mislim da sam danas malo opušteniji, kad se nađem u nekoj složenijoj situaciji. Naučio sam da budem gibak i idem prvim tokom, da budem spreman za sve što se dogodi – jer zaista ne znate šta će se sledeće dogoditi.”

Svetlo u svetu

Heder Uek je odrasla u gradiću na kraju glavnog autoputa na Aljasci. Kao mala devojčica, Heder je volela da svako leto ide u kamp. Vodila je dnevnik zapisujući svoja iskustva. Na listi svakodnevnih dužnosti, pisalo je ...“I naravno, moramo da idemo na bogoslužjenja, a to mi je glupo.”

Ali, kako su godine prolazile, bogoslužjenja na kampu su za Heder postajala mnogo značajnija. Jedno posebno bogoslužjenje, koje joj je ostalo urezano u sećanje je ono sa svećom i balonom. “Obesili su balon iznas sveće koja je gorela, i balon je uskoro pukao. Zatim su drugi balon napunili vodom i obesili iznad sveće koja je gorela, ali ovaj drugi balon nije pukao! Predavač je zatim rekao, da smo mi kao prazni baloni, a

da voda predstavlja Hrista. Ako imamo Hrista u sebi, On nas smiruje, daje nam spokoj i snagu – On je Izvor sa koga možemo da se napojimo.”

Nastavljaju da dolaze

Heder danas pokušava da prenese svoja iskustva na druge kampere, dok radi na kampu Polaris. “Deca ne potiču iz adventističkih domova. Nisu naučeni na disciplinu, na strukturu, koja zahteva od ljudi da se brinu za njih. Često se ponašaju grubo. Ponekad deluju kao da mrze sve što se dešava na kampu, pa, ipak, naredne godine opet se vrate. Čak i kada imaju neki problem, oni shvataju da se mi zapravo brinemo o njima.”

Heder priznaje da joj je rad na kampu Polaris pomogao da postane strpljivija. “Moj posao je da vodim decu prema Bogu, a strpljivost i prilagodljivost mi u tome veoma pomažu. Poverenje u Boga mi je dalo jako oruđe u suočavanju sa prilikama koje dolaze u mom životu – učim da se nosim sa problemima koje ovaj svet kao strele odapinje na mene. To me je osposobilo da uvažavam i cenim druge, koji su mene služili i razvilo želju da pomognem drugim ljudima – da budemo svetlo u svetu.”

“Neophodno je obnavljanje brvnara, na kampu Polarisu”, kaže Heder. A sada otkad su se Mudijevi preselili, jedini način da se deca prevezu do kampa je da se prevoze u nekoliko jedno i po satnih tura malim brodićem.

“Provela sam ceo svoj život na Aljasci”, kaže Heder, “Kamp Polaris je najizolovanije mesto na kome sam ikada bila, ali je i mesto na kome možete da budete veoma bliski sa Bogom. Zaista volim ovaj kamp!” 🌍

Misionske informacije

- Oblast Hrišćanske adventističke crkve na Aljasci je osnovana 1901. godine, 58 godina pre nego je Aljaska postala deo SAD.
- Oblast HAC na Aljasci prostire se preko najveće teritorije bilo koje crkvene oblasti na svetu. Do mnogih mesta u ovoj oblasti može se stići avionom ili brodom.
- U nepotpunoj 2014. godini, Hrišćanska adventistička crkva na Aljasci ima 3.842 vernika koji se okupljaju u 29 adventističkih crkava.

Menjanje ljudskih života

ALJASKA | Januar 17

Čed



Sećam se da kad sam imao osam godina, nisam mogao da idem na "omladinski kamp" (ime pod kojim je kamp Polaris poznat lokalnom stanovništvu) jer sam bio zaista mali. Odlazio sam, tamo da odvezemo moju stariju sestru i rođaka, i kad god bi trebalo da se ukrčamo na brod za povratak, ja bih počinjao da plaćem. Želeo sam da ostanem u kampu, da budem sa ostalom decom! Oni su se tamo bavljali, učili, družili.... I ja sam želeo da budem deo toga! Kada sam napunio devet godina, konačno sam mogao da idem na kamp. Uživao sam. Odlazio sam svake godine do svoje 16 godine. Među svim iskustvima koje sam proživljavao na omladinskom kampovanju, jedno mi je posebno ostalo u sećanju. To je bilo leto, a ja sam imao 14 godina.

Priče o duhovima

Bili smo svi u brvnari, a neki momci želeli su da ispričaju neke priče o

duhovima. Bilo je oko pola jedan posle ponoći i ja sam im rekao da želim da spavam, ali bez obzira na moju želju, nastavili su da pričaju svoje priče. Naš vaspitač je spavao, tako da nije znao šta se dešava. Nakon kraćeg vremena, prilike su postale stvarno neprihvatljive. Jedan od mojih drugara koji je mirno sedeo u uglu, posle poslednje priče, odjednom je ustao i potrčao do drugog dela brvnare gde sam se ja nalazio i rekao drmajuci moj krevet: "Čed ne znam šta se dogodilo, ali veoma sam se uplašio, nešto se dogodilo!"

Jedini zrak svetla koji je kroz vrata dopirao u sobu, nalazio se na uzglavlju mog kreveta.

Tek što sam bio utonuo u san, a naglo probuđen, i ja sam bio uplašen. "Uzmimo Bibliju, čitajmo je", rekao sam mu. Počeo sam da mu naglas čitam Bibliju, uskoro nam se još jedan drug pridružio govoreći

da se takođe plaši. Nastavio sam da čitam naglas, ali sam mogao da primetim da se moji drugovi i dalje plaše. Ne znajući šta da radim u tom trenutku, predložio sam da izađemo napolje.

Anđeli na planinama

Pod mesečevom svetlošću mogli smo da vidimo jezero Aleknagik i velike planine oko nas. Dok smo posmatrali planine, setio sam se biblijske priče koju sam čuo kao dete – priču o Jelisijevom sluzi koji je bio uplašen zato što su bili u neprijateljskom obruču. Jelisije se tada pomolio da Bog otvori oči njegovom sluzi. Sećajući se priče, odjednom sam doviknuo svojim prijateljima: "Pogledajte momci. Pogledajte prema planini, vojska anđela je tamo!" Ubrzo su se moji prijatelji smirili, vratili smo se u brvnaru i utonuli u san.

Sledećeg jutra, osećao sam se toliko poniznim što je Bog mene upotrebio da pomogne drugima. Govorio sam sebi "ne mogu da verujem da sam ja bio deo toga, ja sam previše mlad". Ali posmatrajući unazad, uvideo sam

da je to bilo mesto i vreme u kome je Bog počeo da deluje u mom životu. Božije delo je u meni sazrevalo, i ja sam polako shvatao da bez obzira što je sotona pokušavao da nas obeshrabri i uplaši, da nam pokaže da ima moć čak i u biblijskom kampu, da je Bog taj koji je pobedio te večeri.

Menjanje života

Osoblje na kampu Polarisu je, takođe, uticalo na mene. Jednog dana, jedna devojka koja se zvala Monika je rekla: "Čed, ti imaš lep glas, trebalo bi da pevaš." Niko mi ranije to nije rekao u životu. I zbog njene tadašnje tvrdne, ja danas pevam. Zbog događaja te noći sa anđelima na planini, ja sam danas pastor. Omladinski kamp je zaista duboko promenio moj život.

Kamp Polaris danas je veoma dotrajavao, ali znam da ljudi pokušavaju da obezbede novac da se poprave dotrajale barake i izgradi novi moderniji kamp. To mesto pokrenulo je promenu u životima mnogih ljudi na Aljasci. Nedavno sam u ribolovu na oko 160 km odavde čuo pohvale upućene kampu Polaris. Verujem da ako budemo uspeli da ga obnovimo, učinimo privlačnijim za decu, on će menjati i njihove živote kao što je promenio i moj. I ko zna, možda će neko nov ovde na Aljasci jednog dana postati adventistički pastor ili misionar – šta god Bog bude želeo da ta osoba bude. Jedino što sigurno znam je da Božije delo ovde još nije završeno, seme je posejano u srcu ovde u kampu Polaris. 🌍

Čed Angasan, pravi Inuit/Aleu Eskim, je pionir svetske misije koji služi Bogu u delu kao pastor u selu Togiak na Aljasci.

Brze činjenice

- Sa 6.194 metara nadmorske visine, vrh Mekinli koji se nalazi u unutrašnjosti Aljasko, je najviša tačka Severne Amerike.
- Aljaski dugodlaki pas za vuču sanki je čvrste građe dobro opremljen za dugotrajne i hladne zime. Ovu rasu pasa odgajili su Eskimi iz plemena Malemiut.
- Ime Aljaska potiče od eskimske reči Alakšak što znači velika zemlja ili poluostrvo.

“Gospođa kamp i Gospodin kamp”

ALJASKA | Januar 24

Ken i Debi



Većina lokalnog stanovništva u Aleknagiku na Aljasci ne poznaju Debi i Kena Rajsvisg po njihovim pravim imenima. Poznati su kao “Gospođa kamp” i “Gospodin kamp”, Rajsvisgovi se brinu o kampu Polaris i njegovim kamperima poslednjih dvadeset godina. Poreklom iz Vašingtona, Debi i Ken su pre više godina došli u severni deo Aljaske kao samostalni misionari. Nešto kasnije, crkvena oblast ih je zamolila da pomognu u radu crkve Aleknagik, i tako su uskoro bili uključeni i u rad kampa.

“Ken i ja bili smo nazvani starateljima” kaže Debi. “Ken je, takođe, i blagajnik na kampu, a ja sam predsednik odbora u kampu.”

Međutim, Rajsvisgovi su mnogo više od toga. Dok obezbeđuju nesmetano funkcionisanje kampa Polaris, koji je stalno otvoren tokom cele godine, osim samo jedne sedmice, kad kamp nema organizovani boravak dece. Lokalna deca često dolaze u dom Rajsvisgovih i kampuju. “To su naša deca”, potvrđuje Debi. “Svi oni prošli su kroz

naš dom, neki zvanično, a drugi nezvanično, ali svi su ovde bili. Da li zbog hitne medicinske pomoći, ili samo zato što nas poznaju, jer je naš dom uvek otvoren. Mnoga deca smatraju Kena i Debi kao odrasle osobe kojima mogu da se požale i obrate, kada se pojavi neki veliki ili mali problem

“Ova deca su kao mali sunderi, oni upijaju svaki i najmanji tračak ljubavi.”

ili kriza, znajući da će Gospođa kamp ili Gospodin kamp učiniti sve što mogu da im pomognu.

Pronalaženje puta

“Jedan dečak koji je dolazio kod mene”, priseća se Debi, “nije mogao da plati troškove svog boravka na kampu, a to je bilo nekih 200 USD sedmično. Dečkić je dolazio svake sedmice donoseći sitninu koju je uspeo da prikupi perući kola. Ponekad bi kupio neke slatkiše i preprodao svojim drugarima, a onda bi dolazio u moju kancelariju i iz svojih džepova izručio na sto sav zarađeni novac. Imam evidentiran u svojoj dokumentaciji svaki uloženi cent. Mogu da kažem da je vredno radio i sakupljao novac, dok nije otplatio troškove svog boravka u kampu.”

Kamp je, takođe, pomogao u troškovima školarine posredujući i zastupajući decu tražeći donatore iz adventističke crkve u Enkoridžu. Da bi dobili novac za školarinu i boravak na kampu, deca moraju da podnesu pismo crkvi objašnjavajući zašto žele da idu u kamp. Uz to moraju da imaju preporuku / izjavu iz svoje lokalne zajednice u kojoj je naveden razlog boravka deteta u kampu.

Jednog dana, Debi je kroz prozor svoje kancelarije primetila jednog dečkića da se krije u žbunju pokraj ograde. Stajao je nekoliko sati na tom mestu, pre nego što je Debi otišla do njega da vidi o čemu se radi. Izvukao je veoma stidljivo iz svog džepa jednu kovertu i predao Debi. Zatim posramljen, brzo se okrenuo i otrčao.

Otvorivši koverat, Debi je videla ručno napisano pismo u kome je pisalo da dečak očajnički želi da dođe u kamp, ali da njegovi roditelji nemaju novac

da plate troškove njegovog boravka na kampu. Na tim istrgnutim listovima iz neke sveske, dečak je na 4 stranice ovog pisma u potpunosti otvorio svoje srce objašnjavajući zašto je želeo da te godine dođe u kamp. Opisivao je kako mu se sviđaju pesme, druženje pored logorske vatre, kako su devojčice na kampu lepe...

Debi je ubrzo organizovala da dečak dođe i bude punopravno uključen u aktivnosti na kampu. “Početkom proleća, deca počinju da dolaze u moju kancelariju pitaju da li će biti kampa, da li mogu da dobiju formular za prijem... i to je trenutak u mom životu kada shvatam koliko blagoslova dobijam. U mom životu nema ničega što može više da ispuni srce nego kad vidite decu, koji su kao mali sunđeri koji upijaju svaki i najmanji tračak ljubavi.”

Potrebe kampa

Kamp Polaris dobiće deo darova 13 Subote iz ovog tromesečja. Taj novac biće upotrebljen da se izgrade nova kupatila. Rajs vigovi smatraju da će ovo definitivno “uliti polet”, jer se sadašnja kupatila koriste od samog osnivanja kampa pre nekoliko decenija. Posmatrajući buduće projekte, kamp se nada da će jednog dana moći da bude proširen. “Ne mora to da bude ništa moderno, samo malo veće, da deca mogu lakše da budu smeštena. (pogledajte slike sadašnjih spavaonica na našem veb-sajtu www.adventistmission.org/resources). Ako bismo imali bolji smeštaj, mogli bismo da smestimo više dece i kamp bi mogao da se za vreme leta, duže koristi, a možda čak i u zimsko vreme.”

Hvala vam za vašu velikodušnu podršku. 🌍

Nešto značajnije

Šerilin Holm



Kao medicinska sestra na kampu Polaris, jedna od stvari koje najviše volim je da se družim sa decom, da slušam njihove priče, pitanja koja postavljaju i posmatram uzbuđenje na njihovim licima kada nauče ili urade neku novu stvar koju ne bi imali mogućnost da urade bilo gde drugde. Zaista je prekrasno videti ih samo kako uživaju u svom iskustvu na kampu. Izvan kampa, nemaju mnogo prilika da budu kreativni, osim da sami nešto crtaju. Tako da mi ovde dosta pažnje polazemo na izradu rukotvorina, na raznovrsne ručne radove, dajući deci mogućnost da svojim rukama izrađuju stvari. Većina od njih nema priliku da se bavi vodenim sportovima – tako da zaista uživaju u plivanju, skijanju na vodi ili u vožnji kanuom po jezeru Aleknagik.

Tokom školske godine, mnoga deca nemaju mnogo aktivnosti izvan škole. Od onog što čujem da pričaju, nema mnogo aktivnosti koje mogu da obavljaju u svojim domovima. Oni se retko družu po grupama, često su usamljeni. Ako imaju bicikl, voze ga sami po okolini. Mnogi od njih samo sede u svojim kućama i skoro ništa ne rade.

Smatram da je ono što najviše utiče na decu u kampu, čak više i od samih aktivnosti, to što znaju da tu postoje ljudi kojima

mogu da veruju, ljudi koji će ih voleti i koji su spremni da razgovaraju sa njima o Isusu, i da im Ga predstavu kao Prijatelja, koji će uvek biti prisutan, čak i kad nismo sa njima. To što utiče na njih – je saznanje da Isus može da bude njihov Prijatelj, da mogu da Mu se obrate, da razgovaraju sa

**“Ne želim da se vratim kući...
Voleo bih da mogu da zauvek ostanem ovde.”**

Misionske informacije

- U crkvenoj oblasti Aljaske nalaze se tri kampa: Kamp Lorejn (na ostrvu Vank), Kamp Tukuskoja, Kamp Polaris.
- Posetite internet stranice kampova na Aljaski www.alaskacamps.org da biste videli slike kampova.
- Pogledajte priče iz kampa Polaris na našem misionskom 360° DVD na veb-sajtu www.adventistmission.org/dvdd

Njim, da će im On pomoći kada su srećni ili tužni ili kada imaju neki problem.

Potreba za toplotom

Naravno, kao medicinska sestra na kampu, takođe, sam zainteresovana za fizičku dobrobit dece. Kamp ovde postoji veoma dugo i vrata na spavaonicama i druge brvnare imaju rupe i prokišnjavaju i deca su često mokra, a kada duva vetar u brvnarama je hladno. Jedini način da se ugreju i osuše je da se okupe kraj peći. Ali nema mesta za svu decu pored peći. Ponekad zastanete i razmišljate o tome koliko je toplota lepa i kako utiče na decu, jer kada je zaista hladno, ono što vam je tada najpreče je da se ugrejete. Trenutno nemamo posebne tuševe ili kupatila (osim makai* i poljskih toaleta), tako da kada budemo imali veliku brvnaru kupatilo sa toplom vodom, tuševima i toaletima, to će zaista biti veliki uspeh na kampu.

Događaj godine

Ali bez obzira na tegobe i teškoće, vreme koje ova deca provedu na kampu

* Makai je parna sauna koja se zagreva pomoću peći koje se zagrevaju drvima.

zaista predstavlja događaj godine. Sigurna sam, da sa mnogih kampova, deca kažu da ne žele da odu, ali mi zaista često čujemo ove reči na kampu Polaris. Često čujemo komentare kao što su: "Ne želim da se vratim kući... Voleo bih da mogu da zauvek ostanem ovde ...Ovde mi je bilo najbolje u životu, ne želim da idem kući!"

Možete da vidite taj sjaj u njihovim očima koji vas čini tužnim. Taj pogled koji kaže više od izgovorenih reči, koji kaže ovde mi je lepo, ne želim da mi prestane ovo lepo, ovde uživam. Postoji nešto duboko skriveno u očima, što se može videti samo kada dete shvati da ono što je lepo prolazi i završava se.

Razmišljala sam, kada bih upitala decu, šta misle i šta bi rekla nekome ko prvi put dolazi u kamp Polaris, govoreći im da će se susresti i upoznati sa izuzetnom grupom dece, i da treba da budu otvorenog uma i srca, da znaju da u kampu neće uživati u luksuzu, ali da će nagrada biti u njihovim srcima. Treba da znaju da će možda biti suočena sa pitanjima na koja možda nikada nisu morala ranije da odgovaraju, i da će im to pomoći da procenjuju svoju ličnu zajednicu sa Isusom.

Kamp Polaris ima naročitu službu, i bilo bi zaista prekrasno, kada bi ljudi izvan ove oblasti mogli da uvide ono što je ovde – misiju širenja Jevanđelja među decom. 🌍

Jedan od projekata dara 13 Subote u ovom tromesečju je izgradnja kupatila sa tuševima, toaletom, i svlačionicama u kampu Polaris. Vi zaista možete napraviti pravu razliku u ovoj poslednjoj misionskoj aktivnosti, tako što ćete velikodušno priložiti svoj dar 13 Subote u ovom tromesečju.

Više otvorenih vrata

ZAPADNA VIRDŽINIJA | Februar 7

Anđela, Heder i Li



U Bridžportu na zapadu Virdžinije, jedina adventistička crkva u okrugu Harison, okuplja se svake Subote u zgradi lokalne presbiterijanske crkve. Iako nemaju svoju crkvenu zgradu, vernici Central hills hrišćanske adventističke crkve razvijaju veoma dobre međuljudske odnose.

Tečaji Dopisne biblijske škole koje organizuje lokalna adventistička crkva naišli su na veoma dobar odziv ljudi iz lokalne zajednice. Više od 300 zahteva za tečajevu proučavanja Biblije dopisnim putem stiglo je samo iz okruga Harison. Pastor Džejms Volp i njegovih 30 vernika čine sve što je u njihovoj moći da odgovore na sve ove zahteve. Neki od najak-

Mi zapravo na ovaj način, postajemo deo nečega većeg i posmatramo kako Crkva raste i napreduje.

tivnijih članova su Anđela 21, Heder 20 i Li 22 godine starosti.

“Vozili smo od kuće do kuće”, priseća se Heder, “deleći ljudima prve dve lekcije DBŠ, i pitajući ih da li žele da ih pastor lično obiđe ili da nastave da primaju lekcije DBŠ preko pošte. Jedna gospođa koju smo upoznali izrazila je želju da joj ponovo dođemo u goste, tako da smo se Anđela i ja odlučili da je posetimo. Nastavili smo da je redovno sedmično obilazimo i proučavamo sa njom.”

“Te zime, njen sin je izvršio samoubistvo. Prestali smo da proučava-

mo biblijske lekcije sa njom, ali smo je i dalje obilazili. Pomagali smo joj za praznike, za Dan zahvalnosti i za Božić. Ponekad dođe u crkvu, a Heder i Anđela ponovno otpočele da proučavaju biblijske lekcije sa ovom gospođom.

Pošto Li ne drži samostalno lekcije DBŠ, on se bavi organizacijom i slanjem materijala poštom. “Ja proveravam da li su lekcije dobro ocenjene, pripremam mate-

rijale potrebne za narednu lekciju. Ako mesec dana prođe a da nismo dobili nikakvu povratnu informaciju od učnika, onda ih pozivamo i trudimo se da ostanemo u kontaktu sa njima.”

Dok vernici crkve Central hills pružaju podršku, crkvena omladina posebno uživa što je uključena u širenje radosne vesti.

“Naša omladinska grupa dosta je ojačala”, kaže Anđela. “Ja sam oduvek želela da budem uključena u rad na neki način – samo nisam znala kako i šta.”

“Smatram da je ovo jedna od najboljih prilika da u praksi sagledamo i primenimo sve ono što smo naučili tokom sedmice. Mi zapravo na ovaj način, postajemo deo nečega većeg i posmatramo kako Crkva raste i napreduje”, dodaje Li.

Heder smatra da je držanje lekcija DBŠ pojedincima najbolji metod za napredak i rast Crkve i duhovnu posvećenost. “Sva omladina radi zajedno na širenju Božije reči, a otkad smo Anđela i ja počeli da vodimo tečajeve DBŠ, počeo sam da uživam u tome jer to je učinilo da duhovno rastem.

Misionske informacije

- U toku prethodne tri godine (2012, 2013, 2014), svaki dom u Zapadnoj Virdžiniji primio je poštom pozivnicu za proučavanje Biblije dopisnim putem.
- Do 2014. godine, hrišćanske adventističke crkve u crkvenoj oblasti Mauntenvju primile su više od 10.000 zahteva / upisnica za tečajeve Dopisne biblijske škole.
- Pastori, biblijski radnici i vernici laici u Oblasti Mauntenvju su zahvalni na vašim molitvama i cene vašu podršku kroz darove 13. Subote, koja će im pomoći da dopru do hiljada ljudi na svojoj teritoriji, koji čeznu da upoznaju Boga kroz Njegovu reč.

“Imali smo seriju evanđeoskih predavanja u našoj oblasti, ali uz naše aktivnosti sa DBŠ – naša crkva je počela da raste, jer sada nailazimo na mnogo više otvorenih vrata.” 🌍

Predsednik Oblasti Mauntin Vju Lari Boges i sekretar blagajnik Viktor Zil zahvalni su za vašu podršku misiji.



Oni zaslužuju priliku

ZAPADNA VIRDŽINIJA | Februar 14

Pol Braun sa svojom "decom"



Kada Den Džeko nije zauzet pomažući ljudima da ponovo prohodaju, on pomaže vernicima svoje crkve u njihovom duhovnom hodu. Pastor Den je profesionalni fizio-terapeut, a takođe, služi i kao pastor laik u oblasti Hrišćanske adventističke crkve Mauntenvju u obe crkve Elkins i Parsons u zapadnoj Virdžiniji. On, takođe, predaje biologiju i hemiju studentima na akademskom nivou u Adventističkoj školi Hajland u Elkinsu. Njegova supruga Šeril je predavač i medicinska sestra koja radi kao direktor K-12 škole. Njihov sin Džeremi drži nastavu iz Biblije, matematike i istorije. Misija vere je veoma značajna. Svake druge godine, pastor Den vodi grupu studenata i vernika Crkve na misionarsko putovanje. Do sada su bili u Meksiku, Panami, Hondurasu, a u 2014. godini u Kostariki.

Dok su bili u Kostariki, gradili su crkvu u toku dana, a uveče održavali evanđeoske

sastanke i tečajeve LBT u 4 različite crkve. I pored svog prepunog dnevnog rasporeda, pastor Den bio je zadivljen posvećenošću pastora u Kostariki, koji je vodio 6 adventističkih crkava, a nije imao kola.

Ne samo što su pastor Den i njegovi vernici izgradili crkve u inostranstvu, oni su crkvu i školu izgradili i u svom mestu na 2,2 hektara i to potpuno besplatno.

Preplavljeni zahtevima

Najveći skorašnji izazov za pastora Dena i njegovu osamdesetočlanu crkvu Elkins je održavanje biblijskih proučavanja usled mnogobrojnih zahteva koji dolaze od njihovih sugrađana. Uz pomoć 3 dopisna biblijska tečaja u toku 2013. i 2014. svako u državi Zapadna Virdžinija dobio je poštom na kućnu adresu pozivnicu za biblijski tečaj Glas proroštva. Odziv je bio ogroman – 10.000 ljudi izrazilo je želju da proučavaju Bibliju dopisnim putem. A više od 200 novih ljudi je došlo u adventističke crkve Elkins i Parsons.

“Neki žele da proučavaju Bibliju licem k’licu, dok drugi više vole dopisnim putem,

a onda nam vernici iz naših crkava pomažu u ocenjivanju, odgovaranju na pisma i pripremi materijala za slanje.” Objašnjava pastor Den.

“Šta je ono što čini da ova oblast bude toliko izazovna za misijski rad? To je ono što će mnogi ovdašnji ljudi reći – ja verujem u ovo, ali ako se njihovoj porodici nešto ne sviđa, većina ne želi da se usprotivi ustaljenim porodičnim običajima i da se tome posveti.”

Bez obzira na sve, pastor Den i njegove male crkve dopiru do ljudi u Isusovo ime, kao deo značajne misije i spremni su da u to ulože svoje vreme, napor i potreban novac da pomognu da se ostvare postavljeni ciljevi.

Postoje pravila

Dvoje vernika koji su izvršili pozitivni uticaj na svoje susedstvo su Pol i Kristi Braun. Kada su se Braunovi doselili u ovo okruženje, nisu ni slutili da će njihov dom postati magnet za mlade ljude.

“Oduvek sam bio okrenut mladima”, kaže Pol. “Tako da kada su deca iz susedstva želela da se druže sa našom decom u našoj kući, rekao sam – dobro, ali postoje određena pravila:

1. Poštovanje. Poštovaćete se međusobno, ne nazivajući se raznim imenima, bez svađe i ružnih reči.

2. Bez laganja. Ako lažete – gotovo je, na vratima ste.

3. Zdravlje / Ishrana — nema droge, alkohola ni nečistog mesa.

Jednom kada su mladi shvatili pravila, želeli su da ih podele i sa svojim porodicama. “Kada bi neko u njihovoj kući, obično deda, pripremao neku divljač, deca bi rekla da ne žele da jedu nešto što nije zdravo!”

Doseljavanje

Nedugo zatim, posetioci su sve češće dolazili i ostajali sve duže u kući Braunovih. Brajden* je provodio svaki vikend u našem domu”, kaže Pol. Tokom sedmice, Brajden je pokušavao da što više izbegava svog često alkoholisanog očuha. Hanter i Vajat su druga dva momka koja su više vremena provodili kod nas nego u svom domu. Kako su obojica poticali iz porodica pritisnutih teškim prilikama, u domu Braunovih osećali su se sigurnim, a Pola i Sindi su smatrali svojim drugim roditeljima.

“Trudim se da se prema svoj deci ophodim kao da su moji najrođeniji, jer zaslužuju da dobiju priliku”, kaže Pol. To znači – da se brinem za njihove potrebe kao i za potrebe svoje rođene dece. Kupujem im odeću, popravljam bicikle i činim razne druge stvari. “Čak i kola, tj kamionet koji vozim, uvek bude prenatrpan, jer činim sve da što više dece koju poznajem vodim iz i u školu.” Uz dozvolu njihovih roditelja i staratelja, Braunovi su vodili Brajdenu i Hantera na sastanak izviđača i u crkvu. Plaćaju za njih čak i troškove školarine u lokalnoj adventističkoj crkvenoj školi. Nažalost Vajata majka nije dala dozvolu, da se i on pridruži svojim drugovima u ovoj školi. Ali se životi Brajdenu i Hantera polako iz korena menjaju.

Obojica su 2 novembra 2013. zajedno sa Braunovim sinom Pejtonom bili kršteni u Hrišćanskoj adventističkoj crkvi Elkins. “Evo kako živimo već 3 godine ovde. Moja supruga i ja zaista smatramo da nas je Gospod doveo u ovu zajednicu. To nije ono što bismo možda izabrali, ali smo uvereni da nas je Gospod doveo ovde.” 🌐

* Sva imena dece iz susedstva su promenjena



Široko srce

ZAPADNA VIRDŽINIJA | Februar 21

Pejton

Brajden je počeo da provodi sve više vremena u Pejtonovom domu, a ponekad bi i prespavao – posebno petkom, tako da je sa Pejtonom i njegovom porodicom mogao da ide u crkvu narednog dana. Ubrzo zatim, Brajdenov rođak Hanter takođe je pozeleo da provodi vreme kod Pejtonovih. “Tako da smo u mojoj sobi često bili nas trojica”, objašnjava Pejton.

Dok je sa jedne strane Pejtonova spavaća soba možda bila mala, njegovo srce bilo je veliko. On je upoznao još jednog suseda Vajata, čiji je otac izvršio samoubistvo. Sa 13 godina starosti, Vajat je bio izbačen iz nekoliko državnih škola, a njegova majka nije znala šta da radi sa njim. Pejton je provodio vreme sa Vajatom i pozvao ga da pođe sa njim na sastanak izviđača, u crkvu sa ostalim dečacima, ali Vajatova majka nije dozvoljavala da se njen sin pridruži ostalima.

U toku naredne tri godine, Pejton je često razmenjivao svoje misli i veru sa Vajatom. Kada je Vajat jednog dana saznao da će se Pejton možda odseliti, napisao je i predao Pejtonu i njegovoj sestri Stormi jedno pismo. To pismo je toliko dragoceno, da ga Pejton čuva u porodičnom sefu.

“Dragi Pejtone i Stormi, Pre nego što se odselite, želim da vam se zahvalim. Kada ste se tek bili doselili ovde, ja sam bio na stranputici. Prestao sam bio da odlazim u crkvu i nisam ni planirao da se ikada vratim. Kada smo postali prijatelji, pokušao sam da delujem tvrdo,

“**M**oj pas je nastradao”, rekao je Brajden”, sav u suzama svom prijatelju Pejtonu. Da li bi govorio na njegovom pokopu?”

Dvanaestogodišnji Pejton nikada ranije nije vodio ceremoniju pogreba, ali želeći da pomogne svom prijatelju, pristao je da učini sve što je mogao. “Planirao sam celi pogreb – pas će biti pokopan u mom dvorištu, Brajden i ja smo iskopali grob.” Nakon što je Pejton održao posmrtni govor – dečaci su u grob pored psa stavili njegovu činijicu, ogrlicu, povodac i njegovu omiljenu gumenu igračku, a zatim prekrili grob zemljom.

Kada se Pejton sa svojom porodicom doselio u ovaj kraj, prvo je upoznao Brajdenu i saznao o borbama sa kojima se ovaj dečak u svom domu suočavao. “Rekao sam mu da sam hrišćanin i podelio sam neka svoja razmišljanja sa njim”, rekao je Pejton. Na te reči, njegov drug je rekao: “Ja želim da to isprobam!”

* Sva imena dece iz susedstva su promenjena

ali iznutra, želeo sam da budem kao ti Pejtone. Kada sam u teškim vremenima izgubio svog oca, razgovori sa tobom bili su mi uteha. Saznao sam o Bogu preko tebe. Ti si bio i dalje jesi heroj, nadahnuće, uzor za mene. Tvoji roditelji treba da budu ponosni na tebe, znajući da si mi ti pomogao da pronađem Isusa.

Braidenovo svedočanstvo

Porodica Braun imala je toliko uticaja na Brajdenu, da je on, takođe, želeo da podeli svoje iskustvo:

“Pol Braun i njegova porodica su pravi blagoslov za mene. Pre nekoliko godina, kada su se doselili ovde, moj deda pitao je Pola da li bih mogao da pokosim njegovo dvorište. Pol se složio, i uskoro je nastala neka veza između mene i njegove porodice, i ja sam uskoro saznao da su oni zaista divni ljudi. Njihova deca Pejton i Stormi su vrlo optimistični i druželjubivi. Njihova majka Kristi je veoma fina i uvek spremna da mi pomogne.

Jednog dana pitao sam Pejtona zašto su uvek odsutni od kuće Subotom. Bilo mi je neobično što toga dana nisam mogao da uradim još koji posao za njih. Pejton me je pozvao da pođem u crkvu sa njima. Svidelo mi se, ali posle nekog vremena počeo sam da izbegavam. Šest meseci kasnije, vratio sam se, ali ovoga puta da ostanem.

Pridružio sam se izviđačkom klubu. Kada smo se vratili sa kampovanja u Pejton, moj rođak Hanter i ja smo razgovarali o školi. Hanter i ja nismo voleli našu školu, jer su u njoj stalno izbijale tuče. Hanter je rekao da se nada da će jednog dana ići u hrišćanski koledž. Pejton je tada upitao: “Zašto ne odeš u hrišćansku školu?” Naši roditelji su se složili da nam dozvole da pođemo u Hajland u adventističku školu, a Pol je pronašao spon-


Misionske informacije

- Crkvena oblast Mauntenvju prostire se skoro duž cele države Zapadne Virdžinije, zajedno za dva zapadna okruga države Merilend.
- Crkvena oblast Mauntenvju je najmanja crkvena oblast u Severno-američkoj diviziji. Ona okuplja 33 crkve, 3 kompanije i 7 škola.
- Od celokupne populacije od 1.808 hiljada stanovnika, do početka 2014. godine crkvena oblast Mauntenvju brojala je 2.380 vernika.

zore za naše školarine. Volim ovu školu. Profesori i osoblje su zaista divni, a učenici su prijateljski nastrojeni a ne svađalački.

Jednog dana dok smo išli u crkvu, Pejton je rekao da želi da se krsti. Hanter i ja smo rekli da želimo da budemo kršteni zajedno sa njim. Tako smo zajedno počeli da proučavamo biblijske lekcije i krstili smo se 2. novembra 2013. godine.

Vernici Crkve su najdivniji ljudi koje sam ikada upoznao. Uvek su tu spremni da pomognu, a pastor Den, ima nešto u svojim propovedima, što se samo lepi za mene. Volim zaista ljude u crkvi, oni su kao moja druga porodica, koju sam oduvek želeo.

Mogućnost da dolazim na ovo mesto i saznam za adventističku crkvu, je zaista bio pravi blagoslov za mene. Niko drugi u mojoj porodici nije adventista. Oni ne razumeju zašto ne činim više ono što sam činio. Moj očuh ne može da shvati zašto više ne jedem svinjetinu. Celog života sam je jeo, i u početku mi je bilo teško da je ne jedem. Zaista mi je drago što sam prestao da je jedem. Primetio sam promenu u svojoj težini i ličnosti. Sve je nestalo od kada sam se krsti.” 

Ekspерiment добротe

ZAPADNA VIRDŽINIJA | Februar 28

Miranda Star i Parkersburg akademija



Miranda Star, direktorka i profesorka na Akademiji Parkersburg u Zapadnoj Virdžiniji želela je da uradi jedan esperiment sa učenicima prvog i drugog razreda.

"Na biblijskim časovima učili smo o dobroti, i o tome koliko je ona prelazna." "Želeli smo da vidimo da li to zaista deluje."

Onda je Miranda dobila jednu ideju: "Zašto ne bismo otišli u *Igl point*, lokalni dom za stara lica, u kome bi učenici mogli da na praktičan način pokažu šta su shvatili proučavajući Bibliju, i da se tako prijatelje sa stanicima doma?"

"To je nešto što sam oduvek želela da radim", priznaje. "Mi volimo da pevamo, ali sam se pitala šta bismo drugo mogli da radimo, da im pomognemo, da uspostavimo odnose?" A onda joj je druga ideja pala na pamet – učenici bi mogli da uvežbavaju svoje čitalačke sposobnosti, čitajući naglas stanicima Igl pointa.

Miranda je podelila svoje razmišljanje sa svojim razredom i sva deca su



Brze činjenice

- Najveći platan na svetu nalazi se u Bekforku pored reke Elk u Webster Springsu u Zapadnoj Virđžiniji. Skoro 75% Zapadne Virđžinije prekriveno je šumama.
- Jedan od prvih visećih mostova na svetu podignut je u Vilingu u Zapadnoj Virđžiniji u novembru 1849. godine.
- Prva električna železnička pruga na svetu izgrađena je između Hantingtona i Gajandota u Zapadnoj Virđžiniji.
- Gospođa Mini Bakingem Harper članica državnog doma delegata 1928. godine bila je prva žena afro-američkog porekla koja je postala član zakonodavnog tela SAD.

bila uzbuđena i motivisana da što bolje nauče da čitaju. Do januara meseca, učenici su čitali dovoljno dobro, da su mogli sami da čitaju bez ičije pomoći.

Srećni što mogu da podele

“Idemo u Igl point svaki drugi petak”, objašnjava osmogodišnji Ben. “Pevamo celoj grupi, a onda čitamo našim prijateljima.”

“Nije bilo teško izabrati prijatelje”, kaže sedmogodišnji Regan. “Kad smo ih videli, pogledali njihova lica, izabrali smo, jer nam se dopadaju!”

Učenici takođe biraju knjigu ili knjige, koje žele da čitaju svojim starijim prijateljima i razmenjuju knjige sa drugim učenicima kad završe svoju.

Dok učenici čitaju, oni takođe razvijaju prijateljstva. “Moja prijateljica zove se gospođa Džejn”, kaže šestogodišnja Sofija. “Čitala sam o životinjama, o crve-

noj lisici. Gospođa Džejn mi je rekla da je nekada imala crvenu lisicu kao domaćeg ljubimca!”

Stanari doma očigledno uživaju u ovim posetama, kao i u čitanju ovih malih. “Volim da vidim kad se moj prijatelj nasmeši”, kaže Ben.

Učenici od 3. do 8. Razreda, takođe, učestvuju u ovoj službi u Igl pointu. “Zaista volim da idem tamo”, kaže devetogodišnji Rajli. “Gospodinu Marku čitam, i on se uvek obraduje kad me vidi i kaže mi da me Bog voli. Ja njega zaista volim, i voleo bih kad bismo mogli da idemo češće.”

Kao znak zahvalnosti za posete koje čine ovi mališani, stanari Igl pointa organizovali su banket u njihovu čast i dodelili direktorki Mirandi Star plaketu sa zahvalnicom na kojoj piše: “Za najbolju osnovnu školu i male volontere iz Akademije Parkersburg. Zagrejali ste naša srca ovim što u sebi nosite i pokazujete, vi volonteri ste zvezde koje sijaju.”

Razmišljajući o svom “eksperimentu dobrote”, Miranda i njeni učenici znaju da je to bio uspeh. “Dobrota je bila uzvraćena. Pokušali smo



da im pružimo malo radosti, ali oni su nama dali više.” 🌍

Studenti i stanovnici Igl Pointa sa radošću očekuju vreme druženja.

Od očaja do nade, deo I

GUAM | Mart 7

Džis Lagunja



Imao sam samo 4 godine kada mi je majka umrla. Bio sam veoma mali da bih razumeo smrt, ali sam, ipak, znao da nešto nije u redu. Moje detinjstvo bilo je nesrećno. Bez obzira koliko sam se trudio, nisam mogao da udovoljim svom ocu. Obraćao je veoma malo pažnje na mene. Kada sam imao 9 godina, napustio sam dom i otišao prijateljima i rodbini, sve dok nisam počeo da bivam smeštan u nekoliko hraniteljskih porodica. Živeo sam kao tinejdžer u muškom internatu tri godine. Dok sam bio tamo, upoznao sam jednog visokog momka koji je bio dobar košarkaš. Počeli smo da razgovaramo, i kada sam mu rekao svoje ime, izgledao je začuđeno. A onda mi je rekao da smo rođaci. "Tvoja majka i moj otac su bili brat i sestra", uveravao me je. Jedva sam u to mogao da poverujem. Nikada nisam

upoznao nikoga iz porodice moje majke, nisam ni znao da sam imao tetke, ujake i rodbinu sa njene strane

Moj rođak me je odveo u svoj dom da upoznam porodicu. Kuća je bila ispunjena ljudima koji su želeli da me vide. U razgovoru sa njima sam saznao da je moja majka umrla od komplikacija nastalih od batina kojima je bila zasuta od strane mog oca.

Izašao sam iz muškog internata i nastavio da živim sa svojim ujakom. Otišao bih ponekad do kuće mog oca da posetim svoju mlađu braću i sestre. Dok sam se jednom približavao njihovoj kući, video sam kako je moj otac zgrabio mog mlađeg brata i bacio ga na zid. Potrčao sam da pokušam da ga zaustavim, kada me je ugladao, zgrabio je drvenu ploču i udario me njom. Mržnja prema mom ocu je jača-

Brze činjenice

- Pored Guama, Mikronezija se sastoji od zajednice Severnih Marijanskih Ostrva, Republike Maršalskih ostrva i federativnih država Mikronezije i Palaua.
- Guam je teritorija SAD. Najveće je ostrvo sa najvećom populacijom. Guam se smatra "kapijom" prema Mikroneziji, i ono je glavno čvorište u regionu.
- Zajednica severnih Marijanskih ostrva (CNMI) je teritorija SAD. Sastoji se od 14 ostrva severno od Guama i zajedno sa Guamom čini arhipelag Marijanskih ostrva.
- Federativne Države Mikronezije (FSM) i Palau su nezavisne ostrvske države i zajedno predstavljaju ostrvski arhipelag Karolina.
- Republika Maršalska Ostrva je, takođe, nezavisna ostrvska država. Nalazi se oko 2.400 km od istočnog dela Guama, i sastoji se od mnogobrojnih malih ostrva i atola.

la i rasla. Moj otac je bio voljen i poštovan na ostrvu Guam. Niko izvan moje porodice zapravo nije znao kakav je u domu. Odbijao sam da se oslonim na bilo koga za bilo šta. Krčio sam svoj sopstveni put u srednjoj školi, i radio da bih sebi kupio odeću. Kada sam diplomirao, pristupio sam nacionalnoj vazduhoplovnoj gardi da bih mogao da odem sa ostrva. Dve godine kasnije, prešao sam u marine. Napredovao sam do čina vodnika.

Oženio sam se i supruga i ja dobili smo troje dece. Moj posao često me je odvajao od doma i bilo je zaista teško

održavati brak sa mojom naravi i čestim odsustvovanjima. Na kraju smo se razveli. Osećao sam se povređenim i ispraznim. Još jednom u životu, ostao sam bez porodice i osećao sam se potpuno usamljenim.

Neispunjen

Iako sam gradio uspešnu karijeru u marincima, i dalje sam se osećao, neispunjenim. Ništa mi više nije značilo, i odlučio sam da život nije vredan da ga živim. Uzeo sam svoj pištolj i municiju i otišao na plažu da se ubijem.

Našao sam jednu stenu u vodi i seo na nju sa spremnim pištoljem u ruci. Razmišljao sam neko vreme o svom propalom životu, kada me je neki policajac spazio i krenuo prema meni. Video je da nameravam da izvršim samoubistvo i krenuo je u vodu prema meni. Podigao sam pištolj i upozorio ga da mi ne prilazi.

Policajac se nekoliko koraka povukao. Uskoro je moj pukovnik iz baze došao i naredio mi da spustim pištolj. Odbio sam. A, onda je stigao i moj otac. Kada sam video da mi se približava, stavio sam pištolj u usta i povukao okidač. Čula se eksplozija i pao sam sa stene. Ljudi koji su stajali oko mene utrčali su u vodu i izvukli me. Bio sam živ. Pogledali su pištolj i videli da je metak bio zaglavljen u cevi. Kada je moj otac video šta se dogodilo, samo se udaljio.

Posle ovog događaja bio sam otpušten iz vojske. Sada stvarno ništa nisam imao. Nisam imao posao, nisam imao porodicu i mrzeo sam svog oca. Moj život je bio je velika nula. 🌍

(Nastavak sledeće sedmice)

Od očaja do nade, deo II

GUAM | Mart 14

Džis Lagunja



(Nastavak od predhodne sedmice)

Jednog dana ponovo sam pokušao da izvršim samoubistvo. U bolničkoj sobi u urgentnom centru, upoznao sam doktora Nozakia. Čuo sam kako su sestre rekle doktoru da sam sklon samoubistvu. "Nema nade za ovog momka", rekle su, "jednog dana uspeće da se ubije."

"Nemojte tako govoriti", čuo sam kako je doktor Nozaki rekao. "Spasićemo mu život."

Dr. Nozaki je operisao moje rane i probudio sam se u bolničkoj sobi. Pogledao sam oko sebe i primetio da jedna Biblija stoji na noćnom stočiću pored kreveta. Sklonio sam je i pokušao da zaspim. Kada sam se ponovo probudio video sam još jednu Bibliju na stočiću.

ću. I ovu sam sklonio u fioku. Kada sam, sedmicu dana kasnije, izlazio iz bolnice pored mog kreveta u fioci noćnog stočića stajalo je 6 Biblija. I kad sam odlazio, dr Nozaki me je pozvao da ih čitam, ali ja sam mu rekao da nisam zainteresovan.

"Samo pročitaj Jevanđelje po Jovanu", rekao je, pozdravljajući me. Složio sam se da ću pročitati samo Jovana. Ne znam zašto, ali poneo sam svih 6 Biblija. Počeo sam da čitam Jevanđelje po Jovanu. Moram da priznam, bilo je zanimljivo.

Kad sam izašao iz bolnice, dr Nozaki me nije zaboravio. Zvao me je svakog dana, dolazio da me posećuje i vodio računa da imam hranu i odeću. Pitao sam se zašto mi neko poklanja toliku pažnju, kada ni moja porodica nije brinula za mene. Shvatio sam da se dr Nozaki zaista brine i vremenom sam naučio da mu verujem. Počeo sam da

Po prvi put u životu osećao sam mir.

pohađam biblijske tečajeve sa njim, i moj život je počeo da se menja. Pozvao me je u svoju crkvu u kojoj sam shvatio da me Isus zaista voli. Posle nekog vremena predao sam svoj život u Njegove ruke. Jednog dana otišao sam do one stene na kojoj sam pokušao da se ubijem, i zahva-

Misionske informacije

- Guam-Mikronezijska misija (GMM) Hrišćanske adventističke crkve je organizovana 1948. a reorganizovana 2012. godine, kada je prebačena iz Južno-azijske-pacifičke divizije (JAPD) u Severno-američku diviziju (SAD).
- U Guam-mikronezijskoj misiji nalaze se 20 adventističkih crkava sa 4.773 vernika. Celokupna populacija na ovoj teritoriji je 410,000 ljudi. (Podaci iz 2014 godine).
- U GMM postoje dve adventističke klinike, jedna na Guamu, a druga u Saipanu. Na ovoj teritoriji takođe se nalaze adventističke škole na ostrvima Čuk, Majuro, Ebeje, Guam, Palau, Pohnpei i Jap.
- U ovoj adventističkoj misiji deluju dve radio-stanice poznate pod zajedničkim imenom RADOST FM. Obe radio-stanice (KSDA-FM i KORU-FM) emituju se iz Guama.
- Na ovoj teritoriji, na ostrvu Guam, nalazi se i adventistički uspešan vegetarijanski restoran / radnja pod nazivom "Jednostavna hrana".

lio Bogu što mi je spasao život. Nastavio sam da proučavam Bibliju, i postao vernik Hrišćanske adventističke crkve.

Mir i poverenje

Ponekad se i dalje osećam usamljeno, ali sada znam, da nikada nisam bio zaista sam – Bog je uvek bio uz mene. Prvi put u svom životu, osećao sam mir. Počeo sam više vremena da provodim sa svojim kćerkama, i kada me je dr Nozaki pozvao da se pomirim sa njihovom majkom, složio sam se da ću pokušati. Kada je videla promene u mom životu, rekla

je da će mi dati još jednu priliku, i ponovo smo se venčali u domu dr Nozakia. Bio sam toliko srećan što mi je bila data nova prilika da budem sa svojom porodicom. Međutim, prilike nikad nisu uvek savršene i moj hod sa Bogom nije uvek bio lagan. Bio mi je potreban posao, i borio sam se sa iskušenjem da počnem Subotom da igram za novac softbol. U stvari, neko vreme nisam ni išao u crkvu da bih mogao da igram. A onda sam uvideo da mi je Bog u životu značajniji od softbola. Bog je i dalje radio za mene. Moj život polako je dolazio u normalu, ali jedan delić još uvek je nedostajao. Nikad se nisam pomirio sa svojim ocem. Dr Nozaki me je pozvao da razgovaram sa njim, pre nego što bude prekasno. Bilo je teško, ali pomirio sam se sa njim pre nego što je umro. Na njegovoj sahrani mogao sam da podelim svoje mišljenje kako je vera u Boga obnovila odnos sa mojim zemaljskim ocem. Jer znam da ako je Bog mogao mene da spase, onda može da spase bilo koga. 🌍

Džis Lagunja je predavač u osnovnoj i srednjoj školi u adventističkoj akademiji u Guamu.





Subotne cipele

Dvajt Mekiver

Mlada žena ušla je u prodavnicu obuće u kojoj sam radio. Prepoznao sam je, jer je njena porodica često kupovala ovde. Nešto mi je na njoj delovalo drugačije, ali posle kratkog vremena zapazio sam da nije nosila nakit i bila našminkana. Pa, ipak, blistala je prirodnom privlačnošću.

Doneo sam joj cipele da isproba i našla je par koji joj se svideo. Međutim, nismo imali njen broj. "Nema problema", uveravao sam je, "Mogli bismo da ih naručimo i da nam ih dopreme u radnju za tri dana." Beki je naručila cipele, a ja sam joj rekao da ih može očekivati do srede popodne. "To je sjajno", rekla je, "ne trebaju mi do Subote."

Cipele koje nedostaju

Beki je došla u radnju u sredu popodne, ali njene cipele nisu stigle. Uputio sam joj izvinjenje zbog neprijatnosti, uveravajući je da će njene cipele biti isporučene u toku narednog dana. Ali kada je dopremljena porudžbina sa obućom u četvrtak, Bekinih cipela opet nije bilo. Brzo sam pozvao kompaniju koja ih proizvodi i pitao šta se to dogodilo. Menadžer mi je objasnio da će cipele sigurno doći narednog dana. Kada je Beki navratila u radnju po svoje cipele, objasnio sam joj problem i velikodušno je primila moje izvinjenje. "Ne stanujem daleko, mogu da dođem sutra. Da li ste sigurni da

će cipele biti isporučene sutra", pitala me je. "Potrebne su mi za Subotu ujutro." U petak kada je Beki došla, pozdravio sam je smrknutog lica. Isporuka još nije bila stigla. Pozvao sam je da sačeka nekoliko trenutaka, da će vozač koji razvozi obuću po radnjama svakog trena sigurno doći, ali Beki je rekla da mora da žuri kući. "Zašto su vam potrebne te cipele za sutra", pitao sam je, pokušavajući da odložim njen odlazak.

"Ja sviram na orguljama, a moje stare cipele su prilično iznošene. Bilo je krajnje vreme da kupim novi par, jednostavno mi je odgovorila. Sačekala je još par minuta, i onda rekla da zaista mora da krene. Iako je bila veoma učtiva, znao sam da je razočarana. Još jednom sam joj se izvinio zbog kašnjenja. Nepunih 15 minuta pošto je otišla iz radnje, vozač je došao sa isporukom i spiskom razloga zbog kojih je došlo do kašnjenja. Konačno, Bekine cipele su došle. Brzo sam je pozvao telefonom i rekao da je njena obuća konačno stigla i pozvao je da dođe da je preuzme. Na moje iznenađenje, Beki je odgovorila: "U redu je, nosiću svoje stare cipele sutra, a doći ću po ove nove u Subotu uveče."

Čudno odbijanje

Pokušavao sam da je ubedim da dođe i uzme svoje cipele te večeri, ali ona je nastavila da odbija. Na kraju sam spustio slušalicu, razočaran što nisam mogao da joj na vreme isporučim cipele. Zamislite moj šok kada je Beki ušla u radnju nekoliko trenutaka kasnije. Rekla je da je došla da me uveri da uopšte nije ljuta što cipele nisu došle na vreme, i da je zadivljena mojim naporima da rešim problem. A onda se okrenula i pošla.

“A šta sa vašim cipelama”, pitao sam, potpuno zbunjen. Rekla je da nije došla da uzme cipele i da će se vratiti po njih da ih kupi u Subotu uveče. Ponudio sam da joj pozajmim novac za cipele. Samo se nasmešila, kulturno zahvalila i odbila. “Ne brinite”, rekla je, “Doći ću sutra i uzeću ih.” I izašla je iz radnje.

Stajao sam potpuno zbunjen. Zašto nije htela da danas kupi i uzme cipele? Pitao sam se. Odjednom sam zaželeo da saznam odgovor. Istrčao sam iz radnje i dotrčao do Beki. “Molim vas, kažite mi, zašto niste danas hteli da uzmete cipele? Znam da ste ih želeli za sutra, a sada kada su konačno došle ne želite da ih uzmete, pa tu nema nikakve logike.”

Nekoliko trenutaka je oklevala i onda rekla: “Ja sam hrišćanka.”

“Ali i ja sam hrišćanin takođe”, odgovorih joj. “Šta hrišćanstvo ima sa nekupovinom cipela danas?” Sada sam zaista bio zbunjen.

“Ako ste hrišćanin”, odgovorila je uz blagi izraz na licu, “onda znate da nam je u Deset Božijih zapovesti rečeno da se setimo dana od odmora da ga svetkujemo. To znači da nećemo kupovati, prodavati ili raditi na Božiji dan od odmora.”

“Ali danas je petak”, rekoah pokušavajući da budem ubeljiv. “Božiji dan od odmora je tek u nedelju.”

“Ne”, nasmešila se ponovo. “Božiji dan od odmora je sedmi dan u sedmici, a ne prvi dan. Proverite u svom kalendaru.”

Pozvao sam je da se vrati sa mnom u radnju, u kojoj sam imao kalendar na stolu. Vratili smo se u radnju i uzeo sam kalendar u ruke, pokazujući prstom i rekoah: “Eto, vidite?” A, onda sam ponovo pogledao kalendar. Subota je bila sedmi dan, a ne nedelja. Kako sam mogao ovo da ne primetim 25 godina? Promrmljao sam u sebi. A onda sam joj rekao: “Ali danas je i dalje petak, ne Subota. Možete, ipak, da uzmete svoje cipele.”

Poziv

“Ja ću, ipak, sačekati i kupiti cipele sutra uveče”, rekla je. “Malo je složenije nego što izgleda, ali Biblija to lepo objašnjava. Da li biste bili zainteresovani da o tome nešto saznate? Crkva u kojoj sviram na orgulja-

ma organizuje seminar iz biblijske knjige Otkrivenja, koji će držati gost, predavač evanđelista. On će iznositi neka biblijska proročanstva, koja govore upravo o tome o svetkovanju Subote ili nedelje. Ako se ne plašite da saznate istine iz Biblije, želela bih da dođete na ta predavanja.”

“Ne, ne plašim se”, rekoah hrabro. “Uzgređ knjiga Otkrivenje mi je potpuno nejasna. Nikad nisam čuo da je neko uopšte i pokušao da objasni sve simbole, zveri, carstva i ostale stvari. Da! Mislim da ću doći.”

Tako sam narednog jutro seo na svoj motor i dovezao se do Bekine kuće, a zatim za njihovim porodičnim kombijem pošao u crkvu. U jednom trenutku, za vreme puta, pomislih u sebi – Šta to radiš? Slediš potpune strance na religiozni sastanak u neku crkvu za koju nikad ranije nisi ni čuo? Ovo bi moglo da bude neko dosadno gubljenje vremena, ili još gore. Možda su oni neka sekta! Rvao sam se sa ovim mislima nekoliko minuta. Onda mi je još jedna misao pala na pamet: Možda bih ipak trebalo da se isključim sa puta na sledećem izlazu i zaboravim ovu glupost.

Tražio sam da mi Bog pomogne da odlučim, i odjednom neko neodoljivo osećanje mira se spustilo na mene. Odlučio sam da, ipak, odem na seminar. Biblijske istine koje sam tamo čuo potpuno su me šokirale, i narednih sedam godina proveo sam pokušavajući da ih opovrgnem. Kako da tako mnogo ljudi koji svetkuju nedelju ne budu u pravu? Razmišljao sam. Ali što sam više proučavao Bibliju, sve više sam shvatao da ne mogu da se odupirem biblijskim istinama koje sam saznavao u adventističkoj crkvi. Na kraju više nisam mogao da negiram istinu. Prestao sam da se odupirem i postao sam adventistički hrišćanin.

Zahvalan sam Bogu za ovu osobu koja je odbila da napravi kompromis u svojoj veri i kupi cipele koje je toliko mnogo želela. Njena vera me je dovela do biblijskih istina za koje ranije nikada nisam čuo, istine koje danas smatram dragocanim. Toj mladoj ženi, večno sam zahvalan. 🌍

Dvajt Mekiver sa svojom porodicom živi na ostrvu Guam.

Program trinaeste Subote

- *Napomena za vođu subotne škole:* Pozivamo vas da izaberete omiljenu pesmu, da uputite molitvu Bogu, da iznesete uvodnu reč dobrodošlice i navedeni program. Prikupite misioni dar, uputite Bogu molitvu za blagoslove. Podsetite prisutne, da ako možda nisu pripremili i priložili svoje darove danas, da to mogu da učine onlajn preko našeg sigurnog, pouzdanog veb-sajta: www.adventistmission.org/give Hvala vam!

Učesnici: Pet govornika – narator i 4 govornika, sve mlade devojkice. [*Napomena: učesnici ne moraju da znaju svoje tekstove napamet, ali moraju biti dovoljno upoznati sa materijalom.*]

Narator: Naši darovi 13. subote ovog tromesečja biće upotrebljeni za neke od najudaljenijih delova Severno-američke divizije (SAD) – Guam / Mikronezija, Aljaska i planine Apalači u Zapadnoj Virdžiniji. Tokom proteklih sedmica mogli smo da slušamo iskustva ljudi iz ovih oblasti. Danas ćemo slušati jedan intervju iz kampa Polaris sa Aljaske. Ovaj razgovor je vođen između Lauri Falvo iz kancelarije Adventističke misije pri Generalnoj konferenciji i tri mlade devojkice, koje rade na kampu - Kejti Purvis, koja radi u kampu već 4 godine, Kejti Fraj, Krisi Koliadko i Talea Šupe, koja je počela da radi prošlog leta.

Narator: koliko je dece na kampu Polaris iz adventističkih porodica?

Kejti P: Oko 5-10%.

Narator: Koliko dece u kampu uopšte ima hrišćansko poreklo?

Kejti P.: Možda oko 60 %, ali to je neobična kombinacija nekih hrišćanskih verovanja pomešanih sa sujeverjem i natprirodnim shvatanjima

Krisi i Kejti F: Šamanizam je zaista preovlađujući u seoskim sredinama. Seljani se dosta oslanjaju na duhovni svet.

Kejti P: Zaista je šokantno, jer su ova deca svesna od malih nogu, da postoji mnogo toga više od onoga što se može videti okom – da postoje bića i pojave. Za vreme večernjeg bogoslužjenja u našoj brvnari, jedna devojkica je rekla da smatra da ona neće biti na Nebu. Kada sam je pitala zašto to misli, rekla je: "Zato što neka tamna pojava dolazi i razgovara sa mnom noću. On čuva sve moje tajne i smatram da je on jedina osoba koja neće ništa nikome reći." Rekla sam joj da može da razgovara sa Isusom i da će On čuvati sve njene tajne."

Narator: Ovo skoro izgleda kao da se ona druži sa tim bićem, da ima poverenje u njega.

Kejti P: Da. Neke devojkice su govorile da su išle u šumu po drva i da su videle "neke male ljude - vilenjake". Ja sam im objasnila da u svetu postoji borba između dobra i zla, i da Isus može da nadvlada tamu. Počele su da shvataju da Isus zaista želi da bude njihov Prijatelj. Nakon ovog

razgovora, sve devojčice u mojoj brvnari uveče lakše odlaze na spavanje. Kao da je atmosfera cele grupe sada otvorenija prema Isusu.

Narator: Da li ste imali iskustvo da posmatrate decu dok slušaju biblijske priče, a pri tome znate, da možda po prvi put slušaju ove priče?

Kejti P: Svake večeri pre nego što odemo u krevet, čitamo im biblijske priče. Kada sam prvi put prošle godine deci pre spavanja počela da čitam priče, trudila sam se da izaberem neku pogodnu za decu, zanimljivu, ali sada čitam sve redom. Kada im čitam biblijske priče, ona se potpuno umire i pažljivo slušaju. Ona zaista uživaju da ih slušaju.

Narator: Da li deca deluju duhovno zainteresovana i otvorena?

Kejti P: Veoma su otvorena. Smatram da je to zbog njihove celokupne životne situacije, koja je ekstremnija nego kod većine ostale dece. Ona shvataju da je život težak, da on nije samo zabavljati se sa drugovima. Ova deca provode dosta vremena sa ljudima koji piju, često su gladna, nemaju dovoljno. Ali u kampu su dobro nahranjena i zbrinuta. Mi im pomažemo tamo gde možemo. Tako da ova deca praktično shvataju da pomoć dolazi od Isusa, i veoma su slatki i otvoreni za Njegovu ljubav, zaista!

Narator: Znači, njihov prvi kontakt sa Božijom ljubavlju je preko vas?

Krisi: U osnovi je tako. To je praktični deo Božije ljubavi, kao što je davanje tople odeće ili ćebadi. Jedna devojčica je došla u kamp i jedini par cipela koje je imala bio je pocepan. Bile su to crne baletanke. Nosila ih je svuda, pa čak i u vodi. Nije

imala ništa drugo da obuče, tako da sam joj dala jedan par svojih papuča. Sada je srećnija i zajedno može da bude sa ostalom decom, jer je noge više ne bole.

Narator: Kažite nam nešto od onog što znate o njihovom životu u kući?

Kejti P: Kada razgovaramo u svojoj brvnari, okupimo se, legnemo u svoje vreće za spavanje ili sedimo na podu. Ona vam mogu pričati svoje životne priče, i skoro svaka ima veze sa alkoholom. Na primer kažu: "Kada su moji roditelji bili pijani, ovo se dogodilo..." ili "Kada je moj ujak pio slupali smo auto." Ili "Igrali smo se žmurke, ali morali smo da prestanemo, jer je moj otac bio pijan i ljut." Oni izgovaraju ove priče, tako normalno, kao da to uopšte nije ništa posebno.

Narator: Da li pretpostavljate da su deca zlostavljana?

Kejti P: Da! Moja majka radi u državnoj službi na Aljasci, i oni se suočavaju sa svim onim stvarima koje dolaze sa pijanstvom. Stopa samoubistava je visoka. Stopa nasilja je visoka i to dovodi do sledeće pojave – u kamp dolaze deca koja su bila zlostavljana i zapostavljana. Među njima, takođe, ima dosta izraženog i samopovređivanja. Imali smo devojčicu koja je dolazila iz godine u godinu u kamp, ali nažalost izvršila je samoubistvo. To je bilo potpuno poražavajuće za sve nas. Devojčice u mojoj brvnari o tome su pričale i počeli smo razgovor o samopovređivanju. One su tada rekle: "To je samo način da pokažete da ste spremni da idete na Nebo.""

Narator: Znači "odlazak u Nebo" je bio poseban način da se izvrši samoubistvo?

Kejti P: Da! Zaista nisam znala šta da kažem na to. Bila sam potpuno zatečena.

Krisi: Smatram da je to domino efekat. Ako otpočne u jednoj generaciji, nastaviće dalje. Čula sam priče o tinejdžerima koji su se opijali i onda lutali bespućima u tundri, da bi na kraju umrli od hladnoće

Kejti P: Mnoštvo dece odgajaju babe i dede, jer su njihovi roditelji alkoholičari. A onda ta deca odrastu u veoma nesigurne osobe, koje potom dobiju svoju decu, iako su mladi za roditeljstvo. A onda njihovi roditelji preuzimaju brigu o unučućima. Međutim, i pored svih ovih pojava, oni i dalje pokazuju ljubav jedno prema drugom. Kada smo razgovarali o devojci koja je izvršila samoubistvo, bilo je mnogo suza. Jedna devojčica je izašla iz svoje vreće za spavanje i zagrlila devojčicu pored sebe. Ima zaista mnogo tuge, ali deca pokazuju snagu.

Narator: Zbog čega ste ovde, i zašto smatrate da je kamp Polaris značajan?

Kejti F: Ova deca primaju Isusovu ljubav na ovom mestu, onu ljubav koju nemaju u svojim domovima ili bilo gde drugde.

Krisi: Misija će uticati na ovu decu i predstaviti im Isusa. Volim kada vidim koliko su srećna, jer smo svi ovde.

Kejti F: Čula sam za kamp Polaris u vreme svoje završne godine u srednjoj školi. Radila sam u jednom drugom kampu u državi (Aljaska). U tom kampu, voda je bila ledena (kao i ovde!) i deca su se dosta žalila. Ali u kampu Polaris, deca su toliko pozitivna! Oni samo istrče iz vode. Toliko su srećna što su ovde. Ja volim decu kojoj pokazujem kakav je život sa Isusom, jer mnoga od njih uopšte nemaju nikakvu ideju.

Kejti P: Kamp Polaris je takav misioniski kamp, jer je mnogo siromašniji od drugih kampova. Nemamo mnogo udobnosti i lepih stvari. Mi smo uglavnom u šumi i na plaži sa decom, pokazujući im na svakom koraku Božiju ljubav. Pošto znam kako mnoga sela izgledaju, želela sam da budem ovde jer volim svoju državu i decu na Aljaski. Želela sam da dođem da radim ovde, zato što postoji tolika potreba.

Narator: Da li biste rekli da su deca gladna ljubavi?

Kejti P: Konačno. Toliko im je ljubav potrebna. Ona žele da vam uskoče u krilo, da vas zagrlje. A dečaci žele da njihov vaspitač igra fudbal sa njima i zabavlja se sa njima.

Talea: oduvek sam želela da radim u kampu i tako doprinosim pozitivnoj promeni u životu dece. Zbog toga sam ovde. Jednog dana, posle časova, jedna devojčica me je zagrlila i rekla: "Hvala ti mnogo! Tako mi je bilo lepo i zabavno, jedva čekam da se sutra vidimo." Ja sam tada pomislila: "Da kamp Polaris ne postoji ovde, ne znam šta bi ova deca radila. Ovde mogu da pobegnem od svih svojih nevolja u kući. Mogu zapravo da se opuste, da se zabave i budu ono što jesu – deca.

Narator: Danas imamo prekrasnu mogućnost da preko dara 13. Subote pomognemo kamp Polaris u njegovoj posebnoj službi za decu na Aljaski. Uz to, možemo da se udružimo za našom braćom i sestrama u Zapadnoj Virdžiniji, dok šire biblijske istine ljudima u svojoj okolini. Na kraju, možemo da pomognemo da školska deca u Mikroneziji, dobiju salu za fizičko obrazovanje, u kojoj mogu da se druže i igraju u vreme obilnih kiša na ostrvu. Molimo vas da velikodušno poduprete ovaj specijalni dar. Hvala vam!

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu Aljaske, Zapadne Virdžinije i Guama/Mikronezije ili drugih zemalja Severno-američke divizije (SAD), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci, ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte naziv zemlje u vašem Internet pretraživaču.

Sledeći veb-sajtovi mogu biti od koristi: www.alaskaconference.org, alaska.gov, travelalaska.com, alaska.org; www.mtviewconf.org, www.wv.gov, www.wvtourism.com; gmmsda.org, www.guampedia.com/seventh-day-adventists, www.magnificentmicronesia.com

On-lajn informacije. Adventististički misionski veb-sajt sadrži dodatni materijal za misionsku prezentaciju. Potraži reči i pesme na engleskom. Kao dodatak potraži dodatne informacije za aktivnosti u tim zemljama. Idi na www.AdventistMission.org.

Adventistički misionski DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Adventističke crkve. Pitaj vođu subotne Škole da ti napravi jednu kopiju DVD-a, ili idi na www.AdventistMission.org www.AdventistMission.org/dvd.

Sredstvo za ostvarivanje cilja

Pomoći će da se usmeri pažnja na svetsku misiju i poveća sedmično misionsko darovanje.

Usredsredite svoju pažnju na svetsku misiju i povećajte sedmična misionska darovanja.

Zatražite od vašeg Odbora subotne škole da vam postavi cilj misionskih darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bilo za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu Subotu).

Pokažite nedeljni grafikon progressa prema postavljenom tromesečnom cilju.

Podsetite vernike takođe da aktivnosti svetske Crkve zavise od sedmičnih misionskih darova Subotne škole. Dvanaeste subote, podnesite izveštaj o misionskom daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove subote škole da pripreme svoje darove trinaeste Subote za narednu sedmicu. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoja misionska darivanja.

Budući projekti za trinaestu Subotu

* Sledećeg tromesečja upoznaćemo Severno-azijsku-pacifičku diviziju (SAPD). Specijalni projekti su:

- Omladinski centar za obuku u Južnoj Koreji.
- Tri centra uticaja u Tajvanu.
- Osnivanje osamnaest crkava u nekim od najvećih gradova u Kini.
- Osnivanje međunarodnog evanđeoskog centra u Japanu.
- Izgradnja biblioteke i učionica u adventističkoj školi u Ulanbatoru u Mongoliji

* Trećeg tromesečja 2015. upoznaćemo Južno-azijsku-pacifičku diviziju (JAPD). Projekti u ovoj diviziji usmereni su medicinskoj školi u Bangladešu, izgradnju crkve za koledž Lakpahana i fakultet u Šri Lanki i izgradnju škole u Timor – Leste.

Prevod: Dejan Majstorović

Lektura: Tomislav Stefanović

Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugo-istočne evropske unije,
www.subotnaskola.org

Izdaje: TIP Preporod, Beograd

SEVERNI LEDENI OKEAN

GRENLAND

Unije	Crkve	Grupe	Članovi	Populacija
Atlantska	572	70	113,625	34,442,859
Kanada	372	73	66,789	35,256,000
Kolumbijska	712	77	140,298	51,011,461
Lejki	502	58	85,778	35,273,432
Srednjoamerička	456	67	67,618	26,837,795
Severnopacifička	440	67	99,033	14,229,323
Pacifička	699	118	225,921	51,973,265
Južna	1,102	185	273,855	62,801,941
Jugozapadna	574	92	109,504	39,655,924
Pripojeno polje:				
Guam-Mikronezijska	20	11	5,068	410,000
UKUPNO:	5,450	818	1,187,514	351,892,000

Statistika je iz decembra 2013

MISIONSKI PROJEKTI

- 1 Dopreti do hiljada ljudi u zapadnoj Virdžiniji preko projekta »Vremne žetve« u Apalaciji.
- 2 Kupatila za kamp i prostorije za odmor u kampu Polaris na Aljasci.
- 3 Sportske dvorane za škole u Guamu / Mikroneziji.
- 4 DEČJIJ PROJEKAT: Kreveti za decu u kampu Polaris.

